

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Hanou Kadaňovou, Ph.D., ve věci žalobců: **a) Ing. Ladislav Pelcl**, bytem Staromodřanská 240/15, Praha 4, **b) Ing. Martin Maloš, Ph.D.**, bytem Kateřinská 14, Praha 2, oba zastoupení JUDr. Robertem Kučerou, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

I. Určuje se, že zásah Policie České republiky ze dne 29. 3. 2016 přibližně v době mezi 10:00 a 10:15, spočívající v příkazu žalobcům odstranit vylepený papír s vytištěnou vlajkou Tibetu a Tchaj-wanu z okna budovy Ke Štvanici 656/3, Praha 8, a dále zásah na témže místě v témž čase, spočívající v zákazu pořizování audiovizuálního záznamu zásahu příslušníků Policie České republiky se služebními čísly 266635 a 317609, byl nezákonný.

II. Zamítá se žaloba, aby soud určil, že zásah Policie České republiky ze dne 29. 3. 2016 přibližně v době mezi 10:00 a 10:15, spočívající ve výzvě k předložení občanského průkazu učiněné vůči žalobcům, byl nezákonný.

III. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobcům částku 27 599,- Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Roberta Kučery, advokáta.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit státu na účet Městského soudu v Praze veškeré náklady dokazování, jejichž výše bude uvedena v samostatném rozhodnutí.

Odůvodnění

[1] Žalobci se domáhali určení nezákonnosti zásahu policie shora ve výroku specifikovaného, a to žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ust. § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

[2] Svou žalobu koncentrovali do těchto žalobních bodů, jimiž zdůvodňují jednotlivé tvrzené zásahy žalovaného. Nejprve poukázali na skutečnost, že ve dnech 28. – 30. března 2016 se uskutečnila státní návštěva prezidenta Čínské lidové republiky v České republice. Oba žalobci (v

žalobě zjevnou nesprávností uvedení jako žalovaní) jsou zaměstnanci společnosti Kapsch BusinessCom s.r.o., jejich pracoviště se nachází na adrese shora uvedené sídla společnosti v šestém patře (budova Diamont Point). Okna kanceláře směřují k budově hotelu Hilton, kde byla po dobu návštěvy ubytována chráněná osoba. Žalobci se rozhodli vyjádřit nesouhlas s politikou Čínské lidové republiky a proto dne 29. 3. 2016 vyvěsili za tímto účelem na okna kanceláře dva archy papíru ve formátu A3, na nichž byla vytištěna vlajka Tibetu a Tchaj-wanu (soud stejně jako žalobci a žalovaný bude používat pro tato území toto zažité geografické označení, ačkoliv úřední název v českém jazyce je jiný). Přibližně v 10:06 hodin se na pracoviště žalobců dostavili dva příslušníci policie. První žalobce po jejich vstupu začal pořizovat na svůj mobilní telefon audiovizuální záznam. Policisté žalobce vyzvali k odstranění vlajek, což odůvodnili potřebou odstřelovačů vidět, kdo se za nimi skrývá, že pracoviště žalobců je vymezeným prostorem a že o tom byli všichni s předstihem poučeni. Následně vyzvali k předložení občanských průkazů a zakázali pořizování záznamu. První žalobce se podvolil a nahrávání ukončil, žalobci potom za přítomnosti policistů vlajky odstranili a občanské průkazy předložili. Policisté následně uvedli, že pokud budou vlajky opětovně vyvěšeny, žalobci budou odvedeni na služebnu.

[3] Po popisu skutkových okolností z pohledu žalobců žalobci dále uvedli, že nebyli poučeni o tom, že by v budově bylo nevhodné něco vyvěšovat v době konání státní návštěvy. Později se dozvěděli, že v okolních budovách bylo provedeno více zásahů, přičemž ty směřovaly v drtivé většině proti tibetským vlajkám a jiným vyjádřením, postupováno nebylo v případě zakrytí oken žaluziemi či květinou. Podle názoru žalobců skutečným důvodem nebyla ochrana chráněných osob a umožnění volného průhledu odstřelovačů, ale potlačení projevu protestů proti politice Čínské lidové republiky. K obdobným incidentům došlo i v jiných případech (další zaměstnanci v kancelářské budově, v žalobě konkrétně uvedení, umístění vlajky ve výloze pasáže Oasis, které byla zcela uzavřena, kadeřnictví Journal) – k prokázání těchto skutečností navrhovali žalobci důkazy, částečně listiny, které soud provedl, částečně výslech označených osob jako svědků. Žalobci dále poukázali na články v tisku, kdy docházelo i na jiných místech v Praze k excesům vůči vyvěšeným vlajkám, ač objektivně neznamenal žádný bezpečnostní riziko. Podle názoru žalobců tyto případy vedou k závažnému podezření, že skutečným záměrem policie nebyla jen ochrana chráněné osoby, ale především eliminace projevu nesouhlasu s politikou Čínské lidové republiky.

[4] V další části žaloby žalobci konkrétněji vymezují svůj právní nesouhlas s postupem policie. K odstranění vlajek poukazují na článek 17 Listiny základních práv a svobod a svobodu projevu, čímž tuto svobodu (právo) realizovali vyvěšením vlajek, dále upozornili na ust. § 11 písm. c) a ust. § 49 odst. 5 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), a přiměřenost postupu policie a sledování prohlídky objektu jiného zájmu, než zajištění bezpečnosti chráněné osoby (nepřiměřenost spatřují v tom, že za vlajkami byla umístěna květina, která rovněž bránila průhledu a její odstranění nařizováno nebylo, stejně jako vytažení žaluzií v ostatních oknech, v ostatních domech bylo nařizováno odstranění vlajek, které byly nalepeny vysoko nad úroveň parapetu).

[5] K prokázání své totožnosti žalobci poukázali na ust. § 63 odst. 2 zákona o policii, když žalobci žádný z těchto důvodů nenaplňovaly. Uvádějí, že se vylepením vlajek nedopustili žádného protiprávního jednání, nacházeli se na pracovišti a prokázání jejich totožnosti nebylo nezbytné pro bezpečnost chráněné osoby. Poukázali na ochranu soukromí v článku 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, přičemž důvod v prokázání své totožnosti spatřují v možnosti policie proti nim zasáhnout v případě opakovaného vyvěšení vlajek.

[6] K zákazu pořizování audiovizuálních záznamů žalobci uvedli, že sám žalovaný poukázal na skutečnost, že pořízení takového záznamu na místě veřejnosti přístupném není v rozporu se zákonem. V této souvislosti pak poukázali na článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, přičemž podle jejich názoru policisté tímto svým pokynem jednali, aniž pro to měli zákonný podklad.

[7] K účastenství v tomto soudním řízení pak žalobci poukázali na to, že zásah provedli příslušníci policie, tedy veřejného ozbrojeného sboru, který není správním orgánem, proto takovým orgánem je ten, který je mu podřízen, což je ministerstvo vnitra (ust. § 5 odst. 1 a 4 a ust. § 4 odst. 2 písm. a) zákona o policii). Proti zásahu se nelze domáhat nápravy jinými právními prostředky, první žalobce podal na postup policistů stížnost, ta do doby podání žaloby nebyla vyřízena.

[8] Žalovaný s podanou žalobou věcně nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou (když nezpochyboval své účastenství ani jiné procesní podmínky). K první části zásahu uvedl, že dotčení policisté byli v rámci bezpečnostního opatření Čína pod přímým velením Útvaru pro ochranu ústavních činitelů Policie České republiky a plnili úkoly podle ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona o policii; v konkrétním případě se podíleli na zajištění bezpečnosti chráněné osoby ubytované v hotelu Hilton. Vyvěšení vlajky a pohyb osob za okny budovy Diamond Point naproti hotelu Hilton byl jako bezpečnostní riziko vyhodnocen pracovníky Útvaru rychlého nasazení a z tohoto důvodu policisté provedli fyzickou prověrku na základě rozkazu. Výzvou podle ust. § 114 zákona o policii sledovali legitimní cíl, když plnili úkoly vyplývající z ust. § 49 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o policii. K námitce žalobců, že se soustředili pouze na vlajky, a nikoliv na zcela zpuštěné žaluzie, uvedl, že v daném bezpečnostním opatření byly stanoveny priority tak, že bezpečnostní riziko bylo nutno prověřit, bylo shledáno u částečně zacloněných skleněných výplní, kde byl zároveň zjištěn pohyb osob, naopak v případech úplného zaclonění skleněných výplní (např. žaluziemi) bylo přikročeno k prověření těchto prostor technickými prostředky (termovizí). Žalovaný uvedl, že není pravdivé žalobní tvrzení, že by policisté měli uvést žalobcům, že v případě opětovného vyvěšení vlajek budou odvedeni na služebnu. Žalovaný poté poukázal na povinnost uposlechnout výzvy policisty podle ust. § 114, § 47 odst. 1 písm. a) a § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii.

[9] K druhé části zásahu žalovaný uvedl, že výzva k prokázání totožnosti osob byla v souladu s ust. § 63 odst. 2 písm. a), c) a l) zákona o policii. Zjištění totožnosti bylo nutné k vyhodnocení, zda se osoby v místě, z něhož lze chráněný prostor ohrozit, zdržují oprávněně či nikoliv.

[10] Ke třetí části zásahu žalovaný uvedl, že zákaz nahrávání by byl projevem svévole, policisté naopak svým sdělením jejich evidenčních čísel umožnili žalobcům, aby mohli uplatnit své právo stížnosti proti příslušnému postupu. Jednání policistů bylo vedeno snahou o utajení jejich podoby, neboť jsou zařazeni v útvaru, který plní operativní úkoly. Namítaný zásah podle názoru žalobců nedosahoval potřebné intenzity, aby byl označen za nezákonný, když sice zřejmě zazněl takový požadavek, nicméně bráněno v pořizování záznamu žalobcům nebylo.

[11] K vyjádření žalovaného podali žalobci repliku, v níž setrvali na svých právních závěrech a znovu zrekapitulovali svou argumentaci. K prvnímu bodu uvedli, že příslušná zákonná ustanovení neopravňují policii k provedení jakéhokoliv pokynu, když odstranění vlajek nebylo potřeba, neboť policisté zjistili, že se za nimi nacházejí žalobci jako zaměstnanci příslušného zaměstnavatele v budově, kde je přístup omezen na tyto zaměstnance. Zpochybňují stanovisko žalovaného, že by zcela zatažené okno žaluzií bylo možné (prostor za ním) kontrolovat termovizí, částečně zakryté okno vlajkou z papíru však nikoliv. Setrvali na tom, že policisté uvedli, že mohou žalobce v případě opětovného vyvěšení vlajek odvést je na služebnu. K druhé části

zásahu uvedli, že prokázání totožnosti nebylo podle jejich názoru nezbytné k účelu zásahu. Ke třetí části zásahu pak uvedli, že samotné sdělení evidenčních čísel policistů pro účely další právní obrany žalobců, není schopné zvrátit samotnou skutečnost zákazu pořizování audiovizuálního záznamu.

[12] Při ústním jednání konaném dne 6. prosince 2016 účastníci setrvali na svých procesních návrzích. Při tomto jednání soud provedl důkazy, které navrhovali žalobci. Při ústním jednání konaném dne 12. prosince 2017 účastníci rovněž na svých procesních návrzích setrvali, při tomto ústním jednání soud provedl důkaz čtením znaleckého posudku. Na výsledku znalce účastníci netrvali.

[13] Z pořizené dokumentace žalobci soud zjistil, že okno bylo částečně zakryto dvěma papíry, na nichž byly vytištěny vlajky, jiné okno byla zataženo zcela žaluziemi (horizontálními, není patrné, z jakého materiálu byly žaluzie zhotoveny, zda se jednalo o zcela běžný typ ze slitin hliníku), budova sama má množství oken směřujících k hotelu Hilton.

[14] Z předložených novinových článků (jejich internetových podob) soud zjistil, že tvrzení obdobná těm, která jsou uvedena v žalobě a vyjádření žalovaného, byla účastníky a ostatními osobami uplatňována bezprostředně po skončení zásahu a v průběhu návštěvy prezidenta České lidové republiky.

[15] Z předloženého audiovizuálního záznamu žalobců soud zjistil, že v něm je uvedeno, že nějaká osoba zakáže pořizování tohoto záznamu a uvede, že nesmí být vyvěšovány vlajky. Na záznamu je možné zachytit tvář jedné z osob (policistů).

[16] Z vypracovaného znaleckého posudku soud zjistil, že z informací poskytnutých znalci u žalovaného nelze dovodit, že by příslušný útvar policie v dané době disponoval technikou s možností identifikovat vzdáleně v městské viditelnosti osoby v místnosti s úplným zacloněním skleněných výplní – například meziokenními žaluziemi, a lze dovodit, že tento útvar disponoval technikou s možností identifikovat vzdáleně v městské viditelnosti osoby v místnosti s částečně zacloněnými skleněnými výplněmi – například nalepením papírových vlajek běžně dostupného provedení s pokrytím asi 30% skleněné plochy výplně. Znalec dále uvedl, že v obecné rovině je monitorování osob v prostoru za skleněnou výplní prostřednictvím kamer pravděpodobně proveditelné, ovšem specializovanou technologií, a že pro daný případ byly použity optické, monitorovací a záznamové prostředky profesionálního provedení, umožňující identifikaci osob v daném prostoru.

[17] Městský soud v Praze přezkoumal postup žalovaného (policie) a posuzoval tento postup podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (neboť žalobci se domáhají vyslovení nezákonnosti zásahu v době jeho provedení) podle ust. § 87 odst. 1 s.r.s.

[18] Právně soud posuzoval spor mezi účastníky podle těchto zákonných ustanovení, účinných v rozhodné době (tvrzeného zásahu). Podle ust. § 49 zákona o policii: „(1) *Policie zajišťuje v rámci plnění svých úkolů bezpečnost*

a) ústavního činitele České republiky, stanoví-li tak vláda,

b) osoby chráněné při jejím pobytu na území České republiky podle mezinárodních dohod.

(2) Při zajišťování bezpečnosti osoby chráněné podle odstavce 1 nebo osoby, které je poskytována krátkodobá ochrana, je policista oprávněn

(a) provést prohlídku osoby, zavažadla, věci, dopravního prostředku nebo objektu nacházejících se v prostoru, ze kterého by bylo možno ohrozit bezpečnost chráněné osoby, a prohlídku takového prostoru a

(b) ověřit dodržení hygienických limitů ukazatelů pitné vody, potravin a pokrmů, jakož i splnění hygienických požadavků na výkon epidemiologicky závažných činností, jestliže jich má být užito pro potřeby chráněné osoby.

(3) Prohlídku osoby podle odstavce 2 písm. a) je policista oprávněn provést, jestliže tato osoba na jeho výzvu ihned neopustí prostor podle odstavce 2 písm. a) nebo brozí-li nebezpečí z prodlení.

(4) Prohlídku objektu je policista oprávněn provést pouze se svolením vlastníka nebo uživatele. Bez uvedeného svolení je policista oprávněn provést prohlídku, je-li důvodné podezření, že z objektu brozí útok na bezpečnost chráněné osoby.

(5) Prohlídka objektu, zavazadla, věci a dopravního prostředku nesmí sledovat jiný zájem než zajištění bezpečnosti chráněné osoby.“

[19] Podle ust. § 11 zákona o policii: „Policista a zaměstnanec policie jsou povinni

a) dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma,

b) dbát, aby jejich rozhodnutím neprovedl úkon nevznikla osobám, jejichž bezpečnost je ohrožena, bezdůvodná újma,

c) postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nebo osob nezúčastněných nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem.“

[20] Podle ust. § 63 odst. 2 zákona o policii: „Policista je oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu

a) podezřelou ze spáchání trestného činu nebo správního deliktu,

b) zdržující se v prostoru, o kterém lze důvodně předpokládat, že se v něm zdržují cizinci bez povolení oprávněného k pobytu na území České republiky,

c) bezdůvodně se zdržující v bezprostřední blízkosti policií chráněného prostoru nebo v místě, z něhož lze tento prostor účinně ohrozit,

d) od níž je požadováno vysvětlení,

e) odpovídající popisu hledané nebo pohřešované osoby,

f) vstupující do policií chráněného objektu nebo prostoru anebo do místa, kam je policistou zakázán vstup, nebo z tohoto objektu, prostoru anebo místa vycházející,

g) která má na místě veřejně přístupném zbraň a je důvodné podezření, že zbraně může být užito k násilí nebo pohnutce násilím,

h) zdržující se v blízkosti místa, kde došlo ke spáchání trestného činu nebo správního deliktu, k požáru anebo jiné mimořádné události,

i) která má být předvedena na žádost příslušného orgánu podle jiného právního předpisu⁶⁾,

j) která je oznamovatelem podezření ze spáchání trestného činu nebo správního deliktu,

k) na žádost jiné osoby, která má na zjištění totožnosti právní zájem, jakož i osobu, která o prokázání totožnosti policistu žádá, a zjištěné osobní údaje předat osobě, která o prokázání totožnosti požádala, nebo

l) při plnění jiného úkolu, je-li to nezbytné k ochraně bezpečnosti osob a majetku, veřejného pořádku nebo pro předcházení trestné činnosti.“

[21] Při výkladu shora uvedených zákonných ustanovení pak je nutné s ohledem na povahu zákroku dbát ústavněprávní úpravy, a to zejména článku 17 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod („(1) Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. (2) Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice států.“

[22] Ohledně jednotlivých tvrzených zásahů soud zjistil dokazováním a nespornými tvrzeními účastníků tento skutkový stav.

[23] K prvému namítnému nezákonnému zásahu soud zjistil, že dva policisté se dostavili na místo v příslušné budově, která je naproti hotelu Hilton, do kanceláří, kde byli zaměstnání

žalobci, a vyzvali žalobce, aby snali v oknech vyvěšené dva papíry, na nichž byly vytištěny vlajky Tibetu a Tchaj-wanu. Policie nijak nezakročila proti těm subjektům, které měly umístěny kancelářské prostory v téže budově, a jejichž okna byla zcela nebo částečně zakryta žaluziemi. Znalec uvedl, že monitorování osob za papíry s vytištěnými vlajkami bylo dostupnou technikou možné. K druhému namítanému nezákonnému zásahu soud zjistil, že příslušní policisté vyžadovali po žalobcích prokázání totožnosti, a to předložením jejich občanských průkazů. Po této kontrole totožnosti byly žalobcům průkazy vráceny. Ke třetímu namítanému nezákonnému zásahu soud zjistil, že příslušní policisté žalobcům nařídili, aby přestali v nahrávání jejich jednání.

[24] Po zjištění těchto skutkových okolností soud dospěl k závěru, že příkaz policie ke snění dvou vyvěšených papírů, které příslušné okno clonily asi ve 30 % plochy, a na nichž byly vytištěny vlajky Tibetu a Tchaj-wanu, a to poté, co policie zjistila totožnost osob, které se v příslušné kanceláři nacházely, a poté, co zjevně provedla vizuální kontrolu těchto prostor i osob, které se v kanceláři nacházely z hlediska případné nebezpečnosti ve vztahu ke chráněné osobě ubytované naproti této budově, nebyl přiměřeným, neodpovídal požadavku přiměřenosti postupu policie podle ust. § 11 zákona o policii, a tím tak nepřipustně zasáhl do ústavního práva žalobců na svobodu projevu podle článku 17 Listiny základních práv a svobod.

[25] V dané věci je nutné uvést, že pochopitelně policie při zajišťování bezpečnosti chráněné osoby, u níž je případně riziko napadení značně vysoké (jakým je prezident významné světové mocnosti), musí použít zákonné prostředky ve větším rozsahu, než obvykle. Na druhou stranu je nutné uvést, že i tato opatření musí mít své přiměřené limity. Právo vyjádřit svůj názor je základním politickým právem sebevědomé osoby, a jako takové nemůže být upíráno. Postup, který v daném případě policie zvolila (příkaz ke snění vlajek), se soudu jeví jako mimořádně nešťastný, a to zejména v zemi, která má neblahou zkušenost s nesvobodným a nadiktovaným politickým názorem, který musel být veřejně prezentován a jakýkoliv náznak svobodného vyjádření jiného názoru byl minulým režimem nepřiměřeně přísně trestán (srov. např. velmi široce vykládaný trestný čin pobuřování, podvracení republiky nebo poškozování státu světové socialistické soustavy podle § 100 – 104 trestního zákoníku účinného do 30. června 1990). Respekt k názoru jiného a jeho svobodnému vyjádření musí mít policie jako ozbrojený sbor demokratického právního státu vždy na zřeteli, a při využití zákonných nástrojů k zajištění bezpečnosti chráněné osoby je nutné vždy zvážit, zda do tohoto ústavního práva nepřipustně nezasahuje. Navíc symbolika vlajky zejména Tibetu a jejího vyvěšení je podle názoru soudu dostatečně veřejně známá, aby zasahující policisté měli obecnou povědomost o tom, že se jedná o vyjádření názoru a tedy svobodu projevu. V daném případě podle názoru soudu postačilo, že policie provedla kontrolu příslušných prostor (kanceláře), ztotožnila osoby, které se zde nacházely (kontrolou občanských průkazů), přičemž ze znaleckého posudku vyplývá, že příslušnou technikou mohla i za vyvěšenými vlajkami monitorovat pohyb osob. Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu tak svědčí tomu, že příkaz ke snění vlajek byl již zbytečný pro daný zákrok a účel (ochrana bezpečnosti chráněné osoby ubytované naproti v hotelu) by byl splněn i bez příkazu. Navíc nelze přehlédnout, že v jiných částech téže budovy byla některá okna plně zcloněná, na což však policie nijak nereagovala. Tato okolnost tak podporuje závěr znaleckého posudku o tom, že policie disponovala technikou, která s případným zcloněním počítala.

[26] K závěrům znaleckého posudku pak soud uvádí, že znalec vycházel z informací, které mu poskytl žalovaný. Pokud by tyto informace nebyly úplné, pak podle názoru soudu jde taková skutečnost k tíži žalovaného jako procesní strany sporu, kterou nelze vynucovat jinými procesními prostředky, než úspěchem či neúspěchem v rozhodnutí ve věci samé.

[27] Ohledně další části vyhovujícího výroku (pořizování záznamu z jednání policistů) soud uvádí, že žalovaný sám ve vyjádření připustil, že na toto pořizování mají žalobci právo, namítal

však, že intenzita zákazu nebyla tak vysoká, aby se jednalo o nezákonný zásah. S tímto posouzením nemůže soud souhlasit – z provedené nahrávky žalobců jasně vyplývá, že policisté pořizování jakéhokoliv záznamu zakázali. Na takové jednání nemá zasahující policista žádné právo – pokud příslušná osoba chce záznam provádět, policista jí v tom nemůže bránit (když už takové záznamy nečiní sama policie). Pokud žalovaný uváděl, že jej dále nijak nevynucovali, pak taková obrana je nepřipadná – tím, že žalobci výzvy uposlechli, nebylo co vynucovat. Tím došlo ke splnění výzvy policie, a soud tak může pouze přezkoumat, zda taková výzva byla po právu. Okolnost, že příslušní policisté náležejí k součásti policie, která se pohybuje v určitém prostředí, kde pořizování záznamu by mohlo ohrozit případnou další vyhledávací činnost policistů, nemůže být v daném případě omluvou – pokud tomu tak je, nemají být policisté z těchto útvarů na plnění těchto úkolů policie využiti; pokud se tak stane, musí počítat s tím, že se pohybují v prostředí jiném (pro ně třeba nezvyklém), a že jejich jednání zaznamenáno bude.

[28] V této souvislosti pak soud uvádí neprávní úvahu (doporučení) – současný technický pokrok umožňuje v široké míře záznam téměř jakéhokoliv děje, ať už o tom zaznamenávaná osoba ví nebo neví. Za tohoto stavu by se jevilo spíše výhodnější obecně policisty instruovat v tom smyslu, že lepší je takovému záznamu nebránit a jej nezakazovat, neboť k tomu není racionální důvod. V tomto konkrétním případě je ze záznamu patrné, že se policisté chovali slušně, trvali, byť důrazně, pouze na provedení svého příkazu a provedli kontrolu totožnosti. Žádný exces v chování policistů soud nezjistil. Proto se domnívá, že nechut' policie k pořizování těchto záznamů nemá žádný racionální důvod, když v současné době tyto záznamy stejně mohou být pořizovány např. i bez vědomí zasahujících policistů, a zákaz takového záznamu pak zbytečně zvýší určité napětí při prováděném zásahu.

[29] Ohledně výzvy k prokázání totožnosti soud dospěl k závěru, že tato výzva je kryta zákonným důvodem, a to ust. § 62 odst. 2 písm. l) zákona o policii, a v této části tak žalobu zamítl. Jak bylo uvedeno shora, prokázání totožnosti soud chápe jako součást celého postupu policie, kterým zajišťovala bezpečnost chráněné osoby. Pokud policie v rámci plnění tohoto úkolu navštívila příslušnou kancelář, provedla její prohlídku a v tomto rámci požadovala prokázání totožnosti, pak se žádného excesu nedopustila a prokázání totožnosti tak mělo souvislost s účelem zákroku, tedy zjištění, zda v příslušné kanceláři nemůže vzniknout nějaké bezpečnostní riziko. Soud nesouhlasí s žalobními námitkami, že by prokázání totožnosti muselo předcházet nějakému právnímu řízení; samotné prokázání totožnosti podle názoru soudu může skončit bez dalšího právního postupu pouze tímto jednáním. Zákon nikde nevyžaduje, aby prokázání totožnosti bylo předpokladem k nějakému dalšímu postupu či řízení. Soud tak uzavírá, že policie právo k prokázání totožnosti obecně má, a pokud v tomto případě jej využila ke kontrole kanceláře, která byla v blízkosti objektu, který obývala chráněná osoba, jednalo se tak o legitimní důvod postupu, jehož účelem byla ochrana bezpečnosti chráněné osoby.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.r.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Výše náhrady je tvořena zaplaceným soudním poplatkem (4.000,- Kč), a odměnou za zastupování žalobců advokátem s daní z přidané hodnoty, neboť advokát je plátcem této daně. Konkrétní výpočet je následující: sazba za úkon činí 3.100,- Kč (ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), zastoupení byli 2 žalobci, u druhé osoby činí snížená odměna o 20 % (ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu). Celkově při dvou žalobcích činí hodnota úkonu 5.580,- Kč. Soud přiznal žalobcům odměnu za celkem 5 úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, účast u jednání 5. 12. 2016 a 12. 12. 2017, replika k vyjádření žalovaného), tedy 5 odměn a 5 režijních paušálů po 300,- Kč. Celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH: 34 900 Kč, DPH 21%: 6 489 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH: 41 389 Kč. Tuto náhradu pak soud krátil o jednu třetinu, neboť žalobci byli v jedné třetině neúspěšní, což činí po zaokrouhlení na

celé koruny nahoru částku 27 599,- Kč. Soud nepřiznal žalobcům odměnu vypočtenou z trojnásobku předmětu řízení, neboť podle názoru soudu ve věci byla podána jedna žaloba, která byla jako taková rovněž zpoplatněna soudním poplatkem, která se týkala jedné právní problematiky, řízení bylo po celou dobu vedeno jako jedno řízení, takto bylo o žalobě i jedním rozsudkem rozhodnuto. Nešlo tak o tři předměty řízení, ale o jeden předmět řízení, byť s více uplatněnými nároky. Soud pak rovněž nepřiznal žalobcům náklady na úkon vyčíslený jako doplnění dokazování a další repliku k vyjádření žalovaného, neboť tyto úkony soud nevyžadoval, a náklad na ně je obsažen v úkonech přiznaných. Soud pak dále nepřiznal advokátu náhradu za promeškaný čas, neboť advokát má sídlo v místě jednání soudu (Praha), a rovněž nepřiznal náhradu za pořízenou kopii záznamu z jednání (ve výši 50 Kč), neboť rovněž takový nárok nepovažuje za účelný a je pouze v zájmu žalobců.

[31] Výrok o náhradě nákladů dokazování se opírá o ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s., kdy ve věci, v níž byl podáván znalecký posudek (příkaz ke sněti vlajek), byl žalovaný plně neúspěšný.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. prosince 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu